

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 05, 2015

Nummer 5, 2015

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:205](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:198](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:212](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:204](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:214](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:213](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:217](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:200](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:203](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:201](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:211](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:194](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:215](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:199](#) 03-02-2015

Annotatie

[Noot bij HR 4 november 2014, ECLI:NL:HR:2014:3109](#)

prof. mr. J.S. Nan

ANNOTATIE

Noot bij HR 4 november 2014, ECLI:NL:HR:2014:3109

prof. mr. J.S. Nan

Deze uitspraak is de zoveelste waarin het Openbaar Ministerie (OM) het niet op zich laat zitten dat de feitenrechter een vormfout als bedoeld in artikel 359a Sv sanctioneert. In casu ging het om de bewijsuitsluiting van kinderpornografisch beeldmateriaal na – kort gezegd – een onrechtmatige betreding en doorzoeking van de woning van de verdachte. Dit had vrij spraak van het tenlastegelegde tot gevolg. Een OM-cassatie volgde en opnieuw haalt de cassatiedesk van het Openbaar Ministerie bij de Hoge Raad een overwinning binnen. Het oordeel van het hof kan geen stand houden omdat het onvoldoende is gemotiveerd. Dat berust op het volgende.

Om tot bewijsuitsluiting over te kunnen gaan zal de feitenrechter aardig wat door de wet en de Hoge Raad opgeworpen hobbels moeten overwinnen. Aangenomen dat inderdaad in een voorbereidend onderzoek een onherstelbaar verzuim van vormen heeft plaatsgevonden dat onder het bereik van artikel 359a Sv valt en waardoor het bewijs is verkregen, dan zijn er natuurlijk nog motiveringseisen (zie over dit alles ook R. Kuiper, *Vormfouten: juridische consequenties van vormverzuimen in strafzaken* (diss. Nijmegen), Deventer: Kluwer 2014). In de onderhavige zaak neemt de Hoge Raad die nog eens met ons door. Bij de algemene factoren gaat het op de voet van artikel 359a lid 2 Sv om ‘het belang dat het geschonden voorschrift dient, de ernst van het verzuim en het nadeel dat daardoor wordt veroorzaakt’, door de Hoge Raad aangevuld met de omstandigheden van het geval. Het zal bij bewijsuitsluiting moeten gaan om een belangrijk (strafvorderlijk) voorschrift of rechtsbeginsel, dat in aanzienlijke mate is geschonden. Om daadwerkelijk tot bewijsuitsluiting over te gaan bestaan volgens de Hoge Raad vervolgens eigenlijk slechts drie redenen: 1) het verzekeren van het recht van verdachte op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM), dan wel – als dat niet aan de orde is – 2) als middel om toekomstige vergelijkbare vormverzuimen die onrechtmatige bewijsgaring tot gevolg hebben, te voorkomen en een krachtige stimulans te laten bestaan tot handelen in overeenstemming met de voorgeschreven norm, althans 3) als het desbetreffende (lichte) vormverzuim, naar uit objectieve gegevens blijkt, zozeer bij herhaling voorkomt dat zijn structureel karakter vaststaat en de verantwoordelijke autoriteiten zich onvoldoende inspanningen hebben getroost

overtredingen van het desbetreffende voorschrift te voorkomen.

Als het recht van de verdachte op een eerlijk proces in het geding is, bestaat voor de feitenrechter bijna geen afwegingsruimte meer en zal bewijsuitsluiting moeten volgen. In de andere twee gevallen (waarvan zeker het laatste zich niet snel zal voordoen), moet de normerende werking van bewijsuitsluiting worden afgewogen 'tegen de daarvan te verwachten negatieve effecten en of aldus niet op onaanvaardbare wijze afbreuk wordt gedaan aan zwaarwegende belangen als de waarheidsvinding en de bestraffing van de dader van een – mogelijk zeer ernstig – strafbaar feit, alsmede in voorkomend geval aan de rechten van slachtoffers of hun nabestaanden, mede gelet op uit het EVRM voortvloeiende positieve verplichtingen tot effectieve bestraffing'.

Op zich heeft het hof in deze zaak voormelde eisen voor ogen gehad toen het overwoog dat, in het licht van artikel 8 EVRM, door de onrechtmatige bewijsvergaring een belangrijk strafvorderlijk voorschrift of rechtsbeginsel in aanzienlijke mate was geschonden en het, nu sprake was van een zeer ingrijpende inbreuk op een grondrecht, de bewijsuitsluiting noodzakelijk achtte om toekomstige schendingen te voorkomen. Daarbij heeft het die uitsluiting ook afgewogen tegen het geringe belang van de zaak, welke tot uiting komt door de bescheiden hoeveelheid beeldmateriaal en de ouderdom van het feit. Toch was dit alles niet genoeg.

De Hoge Raad kapittelt het hof 'reeds' omdat het geen aandacht heeft besteed aan de andere factoren van artikel 359a Sv. Het gaat dan om de ernst van het verzuim en het nadeel dat door het verzuim voor de verdachte is ontstaan. Advocaat-generaal Bleichrodt merkt overigens in zijn conclusie op dat ook het belang dat het voorschrift dient niet aan de orde is gekomen (ECLI:NL:PHR:2014:1943), maar kennelijk meent de Hoge Raad dat dit wel het geval is doordat is overwogen dat een belangrijk voorschrift of rechtsbeginsel is geschonden. Een ander voorbeeld van een zaak waarin op verzoek van het Openbaar Ministerie werd gecasseerd omdat niet alle factoren van artikel 359a lid 2 Sv zichtbaar in het oordeel van de feitenrechter waren meegenomen, is HR 9 september 2014, *NJ* 2014/420, m.nt. T.M. Schalken. Een voorbeeld uit de lagere rechtspraak waarin een motiveringsgebrek als het onderhavige schuilt, is Rb. Noord-Holland 23 oktober 2014, ECLI:NL:RBNHO:2014:9936, *NJFS* 2014/270. In die zaak was volgens de rechtbank de Aanwijzing opsporing en vervolging inzake seksueel misbruik geschonden (2010A024, *Stcr.* 2010/16597). Het ging om voorschriften die beogen te waarborgen dat het verhoor van de aangeefster op zodanige wijze plaatsvindt dat de daarbij afgelegde verklaring van de aangeefster zo betrouwbaar mogelijk kan worden geacht. Haar verklaring was, in het licht van artikel 342 lid 2 Sv, nu volgens de rechtbank niet meer boven iedere twijfel verheven. Omdat aldus een belangrijk strafvorderlijk voorschrift in aanzienlijke mate was geschonden volgens de rechtbank, volgde bewijsuitsluiting van diens verklaring (en

de overige bewijsmiddelen uit die bron) en vrijspraak voor dat feit. Geen aandacht wordt in het vonnis evenwel geschonken aan de factoren van artikel 359a lid 2 Sv. Dit vonnis is dan ook onvoldoende gemotiveerd. Een voorbeeld van hoe het stappenplan van artikel 359a Sv wel keurig wordt afgewerkt is Rb. 2 december 2014, ECLI:NL:RBAMS:2014:8273. Ik merk overigens op dat de rechtbank zich het volledige stappenplan had kunnen besparen. Vaste jurisprudentie van de Hoge Raad is immers dat, zowel binnen als buiten het kader van artikel 359a Sv, bewijs door de rechter reeds buiten beschouwing kan worden gelaten als door het vormverzuim 'de betrouwbaarheid van het in de aanhangige strafprocedure verkregen onderzoeksmateriaal wezenlijk is beïnvloed' (HR 29 januari 2013, *NJ* 2013/145, m.nt. M.J. Borgers). Dat was hier kennelijk het geval.

De in artikel 359a lid 2 Sv genoemde factoren zijn voor een deel communicerende vaten, in de zin dat de ene factor de andere zou kunnen 'goedmaken'. Een voorbeeld ter verduidelijking: het kan zijn dat een belangrijk strafvorderlijk voorschrift of rechtsbeginsel in aanzienlijke mate is geschonden, maar dat de opsporingsambtenaren te goeder trouw hebben gehandeld. Denk aan een vervallen en verlaten ogend schuurtje waarvan pas *na* binnentreden voor de politie duidelijk wordt dat het om een woning gaat en dus de Awbi had moeten worden nageleefd. Of denk aan de situatie dat voor de verdachte eigenlijk geen nadeel is ontstaan, zoals bij een onrechtmatige, grensoverschrijdende observatie (HR 7 maart 2000, *NJ* 2000/539, m.nt. T.M. Schalken). Daarbij moet worden opgemerkt dat het belang dat het strafbare feit niet ontdekt wordt, geen rechtens te respecteren belang is (vgl. HR 4 januari 2011, *NJ* 2012/145, m.nt. M.J. Borgers). Een verzuim moet dus in zijn geheel worden beschouwd en op waarde worden geschat, alvorens de feitenrechter daadwerkelijk tot het toepassen van een van de rechtsgevolgen kan overgaan. Hij kan niet inzoomen op één aspect en dit zo ernstig vinden dat zijn oordeel reeds dan al geveld is en hij de andere factoren buiten beschouwing laat (behoudens dus daar waar het recht van verdachte op een eerlijk proces geschonden is).

Zoals gezegd acht de Hoge Raad het oordeel van het hof reeds gebrekkig omdat aan de overige factoren geen kenbare aandacht is besteed. Dat doet vermoeden dat de Hoge Raad mogelijk ook moeite zou hebben gehad met het onderhavige oordeel als het hof wel enige woorden aan die andere factoren zou hebben vuilgemaakt. Ten aanzien van de ernst van het verzuim is van belang op te merken dat de verbalisanten aan de verdachte wel om toestemming hadden gevraagd om binnen te treden en de woning te doorzoeken, maar zij zich daarbij niet hadden gelegitimeerd en evenmin het doel daarvan hadden medegedeeld. Daarom vindt het hof dat van een rechtsgeldige en toereikende toestemming geen sprake is. Ik schat in dat de Hoge Raad vindt dat het met de ernst van het verzuim dus wel meevalt. Het gaat niet om zeer onzorgvuldig handelen van de politie. Met andere woorden, de agenten zijn niet als cowboys zomaar binnengestormd. En welk nadeel zou de verdachte nu werkelijk hebben geleden? Wat

dienaangaande eventueel door de verdediging is aangevoerd is niet duidelijk. De ene doorzoeking is de ander niet qua belasting voor de verdachte. Het maakt natuurlijk verschil of alles door de agenten overhoop is gehaald, of dat alleen de computer van verdachte is bekeken of meegenomen. Uit het feit dat het hof zich daarover niet uitlaat doet vermoeden dat een en ander vrij gemoedelijk en met beleid is gegaan.

Niet alleen de rechter, maar ook de verdediging moet bovenvermeld rijtje af als het een verweer ter zake voert. Dat daarbij op de verdachte een aanzienlijke stelplicht rust is inmiddels ook wel duidelijk. Artikel 359a Sv kent zijn eigen 'verweer- en weerleggingsmechanisme', zie HR 17 januari 2012, *NJ* 2012/253, m.nt. P.A.M. Mevis en HR 19 februari 2013, *NJ* 2013/148. In dat verband geldt hetzelfde als voor het uitdrukkelijk onderbouwde standpunt als bedoeld in artikel 359 lid 2, tweede volzin Sv, zij het dat beide verweren wel van elkaar gescheiden moeten worden gehouden. Wordt te weinig gesteld, dan mag de feitenrechter ongemotiveerd aan hetgeen naar voren is gebracht voorbijgaan (zie bijvoorbeeld HR 9 december 2014, *ECLI:NL:HR:2014:3541*). De feitenrechter merkt dat zelf ook wel met zoveel woorden op (Hof Amsterdam 26 juni 2014, *ECLI:NL:GHAMS:2014:3278*). En als niet (afdoende) op het verweer is gereageerd, hoeft dat evenmin zonder meer tot cassatie te leiden als van een goed onderbouwd verweer eigenlijk geen sprake is (zie HR 9 december 2014, *ECLI:NL:HR:2014:3550*, *SR Updates* 2014:0508).

RECHTSPRAAK

Voorbedachte raad door hof toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd.

Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel 'voorbedachte raad' moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdspanne tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken

over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven. Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hiervoor bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963, *NJ* 2014/156).

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:204

Zaaknummer: 14/01636

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Een bevel krachtens artikel 160 lid 1 WVV 1994 geldt niet als een krachtens wettelijk voorschrift gegeven bevel of gedane vordering in de zin van artikel 184 lid 1 Sr.

Advocaat-generaal A.J. Machielse heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel bevat de klacht dat het hof het onder 1 bewezenverklaarde ten onrechte heeft gekwalificeerd als een overtreding van artikel 184 lid 1 Sr.

Overeenkomstig de tenlastelegging is onder 1 bewezenverklaard dat 'hij op 14 maart 2010 te Amsterdam opzettelijk niet heeft voldaan aan een bevel krachtens artikel 160 lid 1 van de Wegenverkeerswet 1994 gedaan door [betrokkene 1] en [betrokkene 2] die waren belast met de uitoefening van enig toezicht en bevoegd verklaard tot het opsporen en onderzoeken van strafbare feiten, immers heeft verdachte toen en daar opzettelijk, nadat deze ambtenaren hem hadden bevolen althans van hem had[den] gevorderd het voertuig stil te doen brengen geen gevolg gegeven aan dit bevel'.

Het hof heeft onder aanhaling van artikel 184 Sr het bewezenverklaarde onder 1 gekwalificeerd als 'opzettelijk niet voldoen aan een bevel of een vordering, krachtens wettelijk voorschrift gedaan door een ambtenaar met de uitoefening van enig toezicht belast'.

De hier toepasselijke bepalingen luiden, voor zover van belang, als volgt:

- Artikel 184 lid 1 Sr:

'Hij die opzettelijk niet voldoet aan een bevel of een vordering, krachtens wettelijk voorschrift gedaan door een ambtenaar met de uitoefening van enig toezicht belast of door een ambtenaar belast met of bevoegd verklaard tot het opsporen of onderzoeken van strafbare feiten, alsmede hij die opzettelijk enige handeling, door een van die ambtenaren ondernomen ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift, belet, belemmert of verijdelt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste drie maanden of geldboete van de tweede categorie.'

- Artikel 159 van de Wegenverkeerswet 1994 (hierna: WVV 1994):

‘Met de opsporing van feiten, strafbaar gesteld krachtens deze wet, zijn belast:

a. de in de artikelen 141 en 142 van het Wetboek van Strafvordering bedoelde personen.

(...)

- Artikel 160 lid 1 WVV 1994:

‘Op de eerste vordering van de in artikel 159 bedoelde personen is de bestuurder van een motorrijtuig verplicht dat motorrijtuig te doen stilhouden alsmede de volgende bewijzen behoorlijk ter inzage af te geven:

(...)

- Artikel 177 WVV 1994:

‘1. Overtreding van:

a. de artikelen (...), 160, (...)

wordt gestraft met hechtenis van ten hoogste twee maanden of geldboete van de tweede categorie.

(...)

- Artikel 178 lid 2 WVV 1994:

‘De in artikel 177 strafbaar gestelde feiten zijn overtredingen.’

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 184 lid 1 Sr. Deze bepaling, die een algemene strafbaarstelling als misdrijf behelst voor uiteenlopende gevallen van niet-naleving van bevelen of vorderingen, eist een ‘krachtens wettelijk voorschrift’ gegeven bevel of gedane vordering. Een dergelijk voorschrift moet uitdrukkelijk inhouden dat de betrokken ambtenaar gerechtigd is tot het geven van een bevel of het doen van een vordering (vgl. HR 29 januari 2008, ECLI:NL:HR:2008:BB4108, NJ 2008/206).

Aan een algemeen taakstellend voorschrift, zoals artikel 3 Politiewet 2012, zal zodanige uitdrukkelijke bevelsbevoegdheid niet kunnen worden ontleend, terwijl een wettelijk voorschrift waarin uitsluitend een verplichting of gebod wordt geformuleerd te voldoen aan een bevel of vordering van de betreffende ambtenaar doorgaans niet een uitdrukkelijke bevelsbevoegdheid zal inhouden. In dergelijke gevallen voorziet de wet bovendien veelal in strafbaarstelling van handelen in strijd met de op dat voorschrift gebaseerde verplichting of gebod.

Indien de strafvervolgning niet betrekking heeft op het misdrijf van artikel 184 Sr, zoals in gevallen van overtreding van in bepalingen van een APV neergelegde verplichtingen of geboden, is veelal niet vereist dat de vordering of het bevel door de politieambtenaar is gedaan of gegeven krachtens een wettelijk voorschrift dat uitdrukkelijk inhoudt dat de betrokken ambtenaar gerechtigd is tot het doen van de vordering of het geven van het bevel (vgl. HR 16 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3639). In die gevallen steunt de vervolging immers niet op handelen in strijd met artikel 184 Sr, maar op overtreding van een APV.

Blijkens de bewezenverklaring heeft het hof geoordeeld dat het door de betrokken politieambtenaren gegeven bevel het motorrijtuig te doen stilhouden een krachtens artikel 160 lid 1 WVV 1994 gedane vordering is, die heeft te gelden als krachtens wettelijk voorschrift gegeven bevel of gedane vordering in de zin van artikel 184 lid 1 Sr.

Dat oordeel geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting, in aanmerking genomen dat artikel 160 lid 1 WVV 1994 verplichtingen bevat voor de bestuurder – waarvan niet-naleving in de WVV 1994 (artikel 177 lid 1 onder a WVV 1994 in verbinding met artikel 178 lid 2 WVV 1994) specifiek als overtreding is strafbaar gesteld – en niet uitdrukkelijk inhoudt dat de betrokken ambtenaar gerechtigd is tot het doen van de vordering.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan zijn oordeel onderworpen, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:199

Zaaknummer: 13/01399

Wetsartikelen: 184 Sr en 160 WVV 1994

RECHTSPRAAK

Een bevel krachtens artikel 160 lid 1 WVV 1994 geldt niet als een krachtens wettelijk voorschrift gegeven bevel of gedane vordering in de zin van artikel 184 lid 1 Sr.

Advocaat-generaal A.J. Machielse heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel bevat de klacht dat het hof het onder 1 bewezenverklaarde ten onrechte heeft gekwalificeerd als een overtreding van artikel 184 lid 1 Sr.

Overeenkomstig de tenlastelegging is onder 1 bewezenverklaard dat 'hij op 14 maart 2010 te Amsterdam opzettelijk niet heeft voldaan aan een bevel krachtens artikel 160 lid 1 van de Wegenverkeerswet 1994 gedaan door [betrokkene 1] en [betrokkene 2] die waren belast met de uitoefening van enig toezicht en bevoegd verklaard tot het opsporen en onderzoeken van strafbare feiten, immers heeft verdachte toen en daar opzettelijk, nadat deze ambtenaren hem hadden bevolen althans van hem had[den] gevorderd het voertuig stil te doen brengen geen gevolg gegeven aan dit bevel'.

Het hof heeft onder aanhaling van artikel 184 Sr het bewezenverklaarde onder 1 gekwalificeerd als 'opzettelijk niet voldoen aan een bevel of een vordering, krachtens wettelijk voorschrift gedaan door een ambtenaar met de uitoefening van enig toezicht belast'.

De hier toepasselijke bepalingen luiden, voor zover van belang, als volgt:

- Artikel 184 lid 1 Sr:

'Hij die opzettelijk niet voldoet aan een bevel of een vordering, krachtens wettelijk voorschrift gedaan door een ambtenaar met de uitoefening van enig toezicht belast of door een ambtenaar belast met of bevoegd verklaard tot het opsporen of onderzoeken van strafbare feiten, alsmede hij die opzettelijk enige handeling, door een van die ambtenaren ondernomen ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift, belet, belemmert of verijdelt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste drie maanden of geldboete van de tweede categorie.'

- Artikel 159 van de Wegenverkeerswet 1994 (hierna: WVV 1994):

‘Met de opsporing van feiten, strafbaar gesteld krachtens deze wet, zijn belast:

a. de in de artikelen 141 en 142 van het Wetboek van Strafvordering bedoelde personen.

(...)

- Artikel 160 lid 1 WVV 1994:

‘Op de eerste vordering van de in artikel 159 bedoelde personen is de bestuurder van een motorrijtuig verplicht dat motorrijtuig te doen stilhouden alsmede de volgende bewijzen behoorlijk ter inzage af te geven:

(...)

- Artikel 177 WVV 1994:

‘1. Overtreding van:

a. de artikelen (...), 160, (...)

wordt gestraft met hechtenis van ten hoogste twee maanden of geldboete van de tweede categorie.

(...)

- Artikel 178 lid 2 WVV 1994:

‘De in artikel 177 strafbaar gestelde feiten zijn overtredingen.’

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 184 lid 1 Sr. Deze bepaling, die een algemene strafbaarstelling als misdrijf behelst voor uiteenlopende gevallen van niet-naleving van bevelen of vorderingen, eist een ‘krachtens wettelijk voorschrift’ gegeven bevel of gedane vordering. Een dergelijk voorschrift moet uitdrukkelijk inhouden dat de betrokken ambtenaar gerechtigd is tot het geven van een bevel of het doen van een vordering (vgl. HR 29 januari 2008, ECLI:NL:HR:2008:BB4108, NJ 2008/206).

Aan een algemeen taakstellend voorschrift, zoals artikel 3 Politiewet 2012, zal zodanige uitdrukkelijke bevelsbevoegdheid niet kunnen worden ontleend, terwijl een wettelijk voorschrift waarin uitsluitend een verplichting of gebod wordt geformuleerd te voldoen aan een bevel of vordering van de betreffende ambtenaar doorgaans niet een uitdrukkelijke bevelsbevoegdheid zal inhouden. In dergelijke gevallen voorziet de wet bovendien veelal in strafbaarstelling van handelen in strijd met de op dat voorschrift gebaseerde verplichting of gebod.

Indien de strafvervolgning niet betrekking heeft op het misdrijf van artikel 184 Sr, zoals in gevallen van overtreding van in bepalingen van een APV neergelegde verplichtingen of geboden, is veelal niet vereist dat de vordering of het bevel door de politieambtenaar is gedaan of gegeven krachtens een wettelijk voorschrift dat uitdrukkelijk inhoudt dat de betrokken ambtenaar gerechtigd is tot het doen van de vordering of het geven van het bevel (vgl. HR 16 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3639). In die gevallen steunt de vervolging immers niet op handelen in strijd met artikel 184 Sr, maar op overtreding van een APV.

Blijkens de bewezenverklaring heeft het hof geoordeeld dat het door de betrokken politieambtenaren gegeven bevel het motorrijtuig te doen stilhouden een krachtens artikel 160 lid 1 WVV 1994 gedane vordering is, die heeft te gelden als krachtens wettelijk voorschrift gegeven bevel of gedane vordering in de zin van artikel 184 lid 1 Sr.

Dat oordeel geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting, in aanmerking genomen dat artikel 160 lid 1 WVV 1994 verplichtingen bevat voor de bestuurder – waarvan niet-naleving in de WVV 1994 (artikel 177 lid 1 onder a WVV 1994 in verbinding met artikel 178 lid 2 WVV 1994) specifiek als overtreding is strafbaar gesteld – en niet uitdrukkelijk inhoudt dat de betrokken ambtenaar gerechtigd is tot het doen van de vordering.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan zijn oordeel onderworpen, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:198

Zaaknummer: 13/02560

Wetsartikelen: 184 Sr en 160 WVV 1994

RECHTSPRAAK

Verwerping verweer noodweerecnes niet onbegrijpelijk.

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op noodweerecnes.

Het hof heeft het in het middel bedoelde verweer als volgt samengevat en verworpen:

‘De verdediging heeft ter terechtzitting in hoger beroep aangevoerd dat verdachte een geslaagd beroep op noodweerecnes kan doen, nu het door hem toegepaste geweld een reactie is geweest op het geweld van [verbalisant 1] jegens de verdachte en op het geweld jegens de moeder van de verdachte, die zich volgens de verdachte mengde in de confrontatie tussen de verdachte en [verbalisant 1] en daarbij op de grond terecht is gekomen. Hierbij is sprake van twee directe wederrechtelijke aanrandingen waarop de verdachte in de verdediging schoot en heeft geduwd, aldus de raadvrouw. Gelet op zijn gemoedstoestand, veroorzaakt door deze wederrechtelijke aanrandingen, kon – zo begrijpt althans het hof – van de verdachte niet worden verwacht dat hij niet zou ingrijpen en zijn moeder op de grond zou laten liggen.

Het hof is van oordeel dat, zelfs al zou er sprake zijn geweest van de gestelde wederrechtelijke aanrandingen, er in de omstandigheden van dit geval geen noodzakelijke verdediging door de verdachte daartegen was geboden. Van de verdachte mocht en kon worden verwacht dat hij zich zou onttrekken aan zijn confrontatie met [verbalisant 1]. Dit is door de verdediging ook met zoveel woorden erkend. Waar dit voor de verdachte geldt, geldt dit eens te meer voor verdachtes moeder. Er was voor haar geen noodzaak om zich uit eigen beweging in het handgemeen te mengen. Zij had zich, ook zonder de hulp van de verdachte, afzijdig kunnen houden en buiten het strijdgewoel.

Ook overigens acht het hof niet aannemelijk dat er voor de verdachte geen andere mogelijkheid heeft bestaan dan te handelen volgens het bewezenverklaarde.

Nu het hof geen noodzaak tot verdediging aanwezig acht, kan ook het beroep op noodweerecnes niet slagen.’

Blijkens zijn hiervoor weergegeven overwegingen heeft het hof geoordeeld dat onder de gegeven omstandigheden van de verdachte kon en mocht worden geveerd dat hij zich zou

onttrekken aan de confrontatie met de politieambtenaar [verbalisant 1]. Dat oordeel draagt de verwerping van het verweer zelfstandig.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden. Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Gelet op de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van vier maanden, waarvan twee maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:205

Zaaknummer: 13/00435

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

Vrijspreek ten aanzien van ‘gevaar op de weg veroorzaken’ toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte van het hem subsidiair tenlastegelegde heeft vrijgesproken op gronden die deze beslissing niet kunnen dragen.

Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte, die als bestuurder van zijn auto met een snelheid van (volgens de eigen verklaring van de verdachte) 60 km/u dan wel (volgens de berekening van de politie) 73-75 km/u over de Kanaalweg reed terwijl hij de T-kruising met de Ravenstraat naderde, geen gevaar op de weg heeft veroorzaakt of het verkeer heeft gehinderd. Blijkens de in 2.2.2 weergegeven overwegingen heeft het hof bij dat oordeel in aanmerking genomen dat de Kanaalweg een voorrangsweg is en de verdachte erop mocht vertrouwen dat de bromfietser die bij de T-splitsing vanuit de Ravenstraat kwam, hem voorrang zou verlenen, althans niet zonder vaart te minderen en uit te kijken de Kanaalweg zou oprijden. Die overwegingen van het hof geven niet blijk van een onjuiste opvatting omtrent het begrip ‘gevaar op de weg veroorzaken’ als bedoeld in artikel 5 WVV. Het oordeel van het hof is ook niet onbegrijpelijk.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:215

Zaaknummer: 13/05070

Wetsartikelen: 5 WVV

RECHTSPRAAK

Geen instemming hervatting onderzoek bij gewijzigde samenstelling na schorsing.

Het eerste middel behelst de klacht dat bij de behandeling van de zaak in hoger beroep het in artikel 322 lid 3 Sv gegeven voorschrift niet is nageleefd.

Het proces-verbaal van de terechtzitting van 13 juni 2013 houdt niet in dat de advocaat-generaal bij het hof en de verdachte hebben ingestemd met hervatting van het onderzoek ter terechtzitting in de stand waarin zich dat bevond ten tijde van de schorsing daarvan op 27 september 2012. Het moet er daarom in cassatie voor worden gehouden dat die instemming niet is gegeven. Bij die stand van zaken had het hof het onderzoek ter terechtzitting opnieuw moeten aanvangen. Blijkens het voormelde proces-verbaal heeft het hof dat evenwel niet gedaan. In zoverre is het middel terecht voorgesteld.

Artikel 322 lid 3 Sv strekt er blijkens de wetsgeschiedenis toe te garanderen dat 'het vereiste van de herhaling, indien en voor zover dat door de verdachte als een zijn rechten beschermend vereiste wordt beleefd' in stand blijft. Artikel 322 lid 3 Sv biedt de verdediging daarom de mogelijkheid – indien zij meent dat dit in de gegeven omstandigheden in haar belang is – haar instemming te onthouden aan voortzetting van het onderzoek ter terechtzitting in een gewijzigde samenstelling, en aldus het onderzoek ter terechtzitting opnieuw te laten aanvangen. Hieruit volgt dat de naleving van het voorschrift dat bij een gewijzigde samenstelling het onderzoek opnieuw moet worden aangevangen, afhankelijk is van het belang dat de verdediging daaraan in een concreet geval hecht. Tegen die achtergrond en gelet op HR 11 september 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX0146, NJ 2013/241, r.o. 2.6.2 brengt het voorgaande mee dat in cassatie aan een schriftuur waarin wordt geklaagd over de niet-naleving van het in die bepaling gegeven voorschrift, de eis moet worden gesteld dat wordt aangegeven in welk in rechte te respecteren belang de verdachte door die niet-naleving is getroffen. (Vgl. HR 28 januari 2014, ECLI:NL:HR:2014:180, NJ 2014/289.)

Het in de schriftuur aangevoerde belang – kort gezegd dat voornoemd verzuim meebrengt dat het hof ten onrechte de door de verdachte ter terechtzitting van 27 september 2012 afgelegde verklaring tot het bewijs heeft gebezigd – brengt niet mee dat de verdachte een in rechte te

respecteren belang heeft bij vernietiging van de bestreden uitspraak en hernieuwde behandeling van de zaak. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat (i) het proces-verbaal van de terechtzitting van 13 juni 2013 niet inhoudt dat door of namens de verdachte is aangevoerd dat de verdachte belang hechtte aan het 'vereiste van herhaling' met betrekking tot het onderzoek ter terechtzitting zoals dat op 27 september 2012 had plaatsgevonden, (ii) de verdachte en zijn raadsman ter terechtzitting van 13 juni 2013 in de gelegenheid zijn geweest zich uit te laten over het onderzoek ter terechtzitting zoals dat op 27 september 2012 had plaatsgevonden, en (iii) het opnieuw aanvangen van het onderzoek ter terechtzitting op 13 juni 2013 niet zou hebben meegebracht dat het proces-verbaal houdende de verklaring van de verdachte afgelegd ter terechtzitting van 27 september 2012 niet tot het bewijs had kunnen worden gebezigd. De Hoge Raad zal daarom – gezien artikel 80a RO en wat betreft het tweede middel in HR 11 september 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX0146, *NJ* 2013/241, r.o. 2.2.4 – het beroep niet-ontvankelijk verklaren.

De Hoge Raad verklaart het beroep in cassatie niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:194

Zaaknummer: 14/03259

Wetsartikelen: 322 Sv

RECHTSPRAAK

Falende bewijsklacht witwassen.

Het middel klaagt dat het hof de bewezenverklaring van feit 1 ontoereikend heeft gemotiveerd.

Blijkens de weergegeven bewijsvoering heeft het hof vastgesteld dat twee aan de verdachte toebehorende motorfietsen zijn aangetroffen in de afgesloten en vanaf de openbare weg niet zichtbare tuin van [getuige]. In aanmerking genomen dat het hof voorts heeft vastgesteld dat de motorfietsen niet met legale inkomsten zijn gefinancierd en dat [getuige] niet wist door wie die motorfietsen in de tuin zijn geplaatst, is het oordeel van het hof dat de vindplaats van de motorfietsen aldus door de verdachte is verhuld, niet onbegrijpelijk. Dat oordeel behoeft, mede gezien in het licht van hetgeen daaromtrent door de verdediging is aangevoerd, geen nadere motivering.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van 98 dagen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze 91 dagen beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:214

Zaaknummer: 13/04372

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Oplichting: samenweefsel van verdichtfels.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring onder 6, onder 7 en onder 8 ontoereikend is gemotiveerd voor zover telkens inhoudende dat sprake is van een ‘samenweefsel van verdichtfels’.

Voor het antwoord op de vraag of uit door een verdachte gebezigde leugenachtige mededelingen kan worden afgeleid dat het slachtoffer door een samenweefsel van verdichtfels werd bewogen tot afgifte van een goed, tot het verlenen van een dienst, tot het ter beschikking stellen van gegevens, tot het aangaan van een schuld of tot het tenietdoen van een inschuld als bedoeld in artikel 326 Sr, komt het aan op alle omstandigheden van het geval. Tot die omstandigheden behoren de vertrouwenwekkende aard, het aantal en de indringendheid van de (geheel of gedeeltelijk) onware mededelingen in hun onderlinge samenhang, de mate waarin de in het algemeen in het maatschappelijk verkeer vereiste omzichtigheid degene tot wie de mededelingen zijn gericht aanleiding had moeten geven de onwaarheid te onderkennen of zich daardoor niet te laten bedriegen en de persoonlijkheid van het slachtoffer. (Vgl. HR 15 november 2011, ECLI:NL:HR:2011:BQ8600, NJ 2012/279.)

Uit de bewijsvoering van het hof kan worden afgeleid dat het hof bij zijn oordeel dat [betrokkene 1], [betrokkene 2] en [betrokkene 3] alsmede [betrokkene 6], ieder voor zich, door een samenweefsel van verdichtfels is bewogen tot afgifte van het in de onderscheiden bewezenverklaringen vermelde geldbedrag, heeft betrokken de vertrouwensrelatie waarin zij stonden tot de verdachte in zijn hoedanigheid van verzekeringsadviseur. De bewijsvoering houdt in dat verband in dat de verdachte telkens betrokken is geweest bij het concrete advies een beschikbaar komend geldbedrag door tussenkomst van hem of van het assurantiekantoor waaraan hij was verbonden, te benutten voor het afsluiten, aflossen of volstorten van een verzekeringspolis. Voorts volgt uit de bewijsvoering dat de verdachte telkens specifieke mededelingen heeft gedaan over de wijze waarop de daarvoor benodigde betaling aan de verschillende verzekeringsmaatschappijen zou moeten plaatsvinden, terwijl hij in werkelijkheid die betalingen voor zichzelf aanwendde. Ten slotte heeft het hof in de context van de bewezenverklaring van (onder meer) feit 7 en feit 8 betekenis toegekend aan ‘het zichtbare gedragspatroon, waarin verdachte telkenmale onder valse voorwendzelen bedragen

leent of op rekeningen laat storten en deze geldbedragen vervolgens ten eigen nutte aanwendt'. Mede gelet op hetgeen onder 4.4 is vooropgesteld geeft het oordeel van het hof ten aanzien van (telkens) de bewezenverklaring van een 'samenweefsel van verdichtsels', waarin besloten ligt het oordeel dat telkens sprake is van meer dan een enkele leugenachtige mededeling, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is voorts toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:200

Zaaknummer: 13/04493

Wetsartikelen: 326 Sr

RECHTSPRAAK

Wettelijke rente bij schadevergoedingsmaatregel.

De middelen bevatten beide de klacht dat – nu de benadeelde partijen [benadeelde partij 1] en [benadeelde partij 2] zulks niet hebben gevorderd – het hof ten onrechte heeft beslist dat de aan de benadeelde partijen toegewezen bedragen aan schadevergoeding, alsook de schadevergoedingsmaatregelen die aan de verdachte ten behoeve van de slachtoffers zijn opgelegd, vermeerderd worden met de wettelijke rente. In zoverre lenen de middelen zich voor een gezamenlijke bespreking.

Het hof heeft beslist dat de door de benadeelde partijen gevorderde bedragen, voor zover toegewezen, vermeerderd dienen te worden met de wettelijke rente vanaf de in het arrest genoemde datum tot aan de dag der algehele voldoening. Nu de stukken van het geding niet inhouden dat de benadeelde partijen vergoeding van de wettelijke rente hebben gevorderd, heeft het hof ten onrechte beslist dat die rente vergoed moet worden (vgl. HR 11 november 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA4262, NJ 2000/217). De middelen klagen daarover terecht. Het bestreden arrest kan in zoverre niet in stand blijven.

De middelen falen evenwel voor zover zij klagen dat het hof ten onrechte heeft beslist dat de op de voet van artikel 36f Sr opgelegde betalingsverplichtingen (schadevergoedingsmaatregel) vermeerderd moeten worden met de wettelijke rente. De omstandigheid dat de benadeelde partijen niet hebben gevorderd dat de wettelijke rente wordt vergoed, betekent niet dat het hof ten onrechte heeft beslist dat de op de voet van artikel 36f Sr opgelegde betalingsverplichtingen (schadevergoedingsmaatregel) vermeerderd moeten worden met de wettelijke rente. Het staat de strafrechter vrij al dan niet een schadevergoedingsmaatregel op te leggen. Indien de strafrechter de schadevergoedingsmaatregel oplegt, berekent hij het schadebedrag, waartoe de wettelijke rente behoort, naar de krachtens het Burgerlijk Wetboek geldende criteria. De wettelijke rente is ingevolge artikel 6:83 aanhef en onder b BW zonder ingebrekestelling verschuldigd vanaf het moment waarop de schade, die het gevolg is van de onrechtmatige daad van de verdachte, is ingetreden. Het oordeel van het hof dat de verdachte in het kader van de op de voet van artikel 36f Sr opgelegde betalingsverplichtingen wettelijke rente verschuldigd is, geeft daarom niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting (vgl. HR 9 september 2014, ECLI:NL:HR:2014:2652).

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend voor zover het hof heeft beslist dat wettelijke rente vergoed moet worden over de toegewezen bedragen van de vorderingen van de benadeelde partijen en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:211

Zaaknummer: 13/02520

Wetsartikelen: 36f Sr en 6:119 BW

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht schuldheiling.

Het middel klaagt over de motivering van het in de zaak met parketnummer 07-460555-09 bewezenverklaarde.

Aangezien de bewezenverklaring niet zonder meer kan worden afgeleid uit de inhoud van de door het hof gebezigde bewijsmiddelen, in het bijzonder niet voor zover is bewezenverklaard dat de verdachte 'redelijkerwijs had moeten vermoeden dat het een door misdrijf verkregen goed betrof', is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

Indien de bestreden uitspraak door de Hoge Raad wat betreft de strafoplegging wordt vernietigd, zijn in die vernietiging in beginsel en tenzij in het arrest anders is vermeld, begrepen alle in de bestreden uitspraak genomen beslissingen als bedoeld in artikel 351 Sv omtrent de oplegging van een straf en/of maatregel (vgl. HR 26 november 2013, ECLI:NL:HR:2013:1430, NJ 2014/42). In het onderhavige geval ziet de Hoge Raad aanleiding met het oog op de belangen van de benadeelde partij een uitzondering te maken voor de in de zaak met parketnummer 07-630149-09 onder 2 opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het in de zaak met parketnummer 07-460555-09 tenlastegelegde en de strafoplegging, in welke vernietiging niet is begrepen de aan de verdachte in de zaak met parketnummer 07-630149-09 onder 2 opgelegde schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van Gamma Zwolle t.a.v. [B], wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:213

Zaaknummer: 14/00756

Wetsartikelen: 420quater Sr

RECHTSPRAAK

Dagvaarding in hoger beroep niet geldig betekend.

Het middel komt op tegen het oordeel van het hof dat de appèldagvaarding rechtsgeldig is betekend.

Bij zijn onderzoek naar de naleving van artikel 435 lid 1 Sv heeft de Hoge Raad vastgesteld dat de verdachte van 6 november 2012 tot 7 maart 2014 ingeschreven stond in de basisadministratie persoonsgegevens van de gemeente Grootegast op het adres [c-straat 1], [plaats].

Daaruit volgt dat de dagvaarding in hoger beroep niet is betekend overeenkomstig artikel 588 Sv, zodat die dagvaarding nietig is. Het oordeel dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend, is derhalve onjuist.

Het middel is dus terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verklaart de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:203

Zaaknummer: 13/05831

Wetsartikelen: 435 Sv en 588 Sv

RECHTSPRAAK

Bewezenverklaring diefstal niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel klaagt dat het hof de bewezenverklaring van feit 3 in de zaak met parketnummer 16/701109-12 ontoereikend heeft gemotiveerd.

Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte een pinpas en een iPod heeft weggenomen niet zonder meer kan worden afgeleid uit de inhoud van de door het hof gebezigde bewijsmiddelen, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak – voor zover aan zijn oordeel onderworpen – maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het in de zaak met parketnummer 16/701109-12 onder 3 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:217

Zaaknummer: 13/05805

Wetsartikelen: 310 Sr

RECHTSPRAAK

Falende bewijsklacht verduistering.

Het middel bevat de klacht dat het onder 1 bewezenverklaarde, wat betreft het opzet op de wederrechtelijke toe-eigening, niet uit de gebezigde bewijsvoering kan volgen.

Door te overwegen dat de verdachte op de door het hof aangegeven gronden 'niet heeft mogen aannemen dat de eigenaar afstand had gedaan' van de kinderzitjes en dat niet van 'omstandigheden [is gebleken] op grond waarvan verdachte kon en mocht menen dat de gevonden voorwerpen rechtens toekomen aan de eerlijke vinder', en vervolgens het verweer te verwerpen dat niet sprake is van (voorwaardelijk) opzet, heeft het hof tot uitdrukking gebracht dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat hij zich de 'zo goed als nieuwe' voorwerpen wederrechtelijk toe-eigende door deze te koop te zetten. Dat oordeel is ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:201

Zaaknummer: 13/03128

Wetsartikelen: 321 Sr

RECHTSPRAAK

Verdachte ten onrechte buiten vervolging gesteld.

Het middel klaagt dat het hof bij zijn oordeel dat de betrokkene ter zake van de hem onder 2 en onder 3 tenlastegelegde feiten buiten vervolging moet worden gesteld, een onjuiste maatstaf heeft aangelegd, althans dat het oordeel van het hof niet zonder meer begrijpelijk is.

Bij de beoordeling van het middel moet worden vooropgesteld dat het onderzoek in raadkamer naar aanleiding van een bezwaarschrift als bedoeld in artikel 262 Sv een summier karakter draagt. Wanneer in zaken als deze een op artikel 262 Sv gegrond juridisch verweer wordt gevoerd, is de rechter verplicht zich over de al dan niet doeltreffendheid van het verweer uit te laten, zulks evenwel met inachtneming van evenbedoeld summier karakter van het onderzoek. (Vgl. HR 11 april 2006, ECLI:NL:HR:2006:AV4112.)

Het hof heeft geoordeeld dat 'het hoogst onaannemelijk' is dat de strafrechter, later oordelend, tot een bewezenverklaring van het aan de verdachte onder 2 en 3 tenlastegelegde zal komen. Daaraan heeft het hof ten grondslag gelegd dat moet worden aangenomen dat de verdachte onrechtmatig is aangehouden en dat de in de tenlastelegging genoemde bestanden met kinderpornografisch materiaal zijn verkregen als rechtstreeks gevolg van die onrechtmatige aanhouding. Daaraan heeft het hof de conclusie verbonden dat '[h]ieruit zou kunnen volgen dat de strafrechter, later oordelend, dit materiaal van het bewijs van die feiten zal moeten uitsluiten'.

Gelet op het summiere karakter van het onderzoek en de aard van de hier geldende, tot terughoudendheid nopende, maatstaf of het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, door de voor hem geleverde bewijsvoering het tenlastegelegde geheel of gedeeltelijk bewezen zal verklaren, is, zonder nadere motivering, het oordeel van het hof niet begrijpelijk. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het hof – dat in zijn overwegingen niet kenbaar aandacht heeft besteed aan het in het arrest van de Hoge Raad van 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5321, NJ 2013/308 gegeven toetsingskader voor de beoordeling van aan een eventueel vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv te verbinden rechtsgevolgen – niet heeft duidelijk gemaakt waarom de door hem aan zijn oordeel ten grondslag gelegde omstandigheden zo evident tot bewijssuitsluiting leiden, dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat

de strafrechter tot enige bewezenverklaring van het onder 2 en 3 tenlastegelegde zal komen.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking, voor zover daarbij het bezwaarschrift gegrond is verklaard en de verdachte buiten vervolging is gesteld voor het onder 2 en 3 tenlastegelegde, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt behandeld en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:212

Zaaknummer: 13/03630

Wetsartikelen: 262 Sv